

Az elmúlt évad egyfajta összegzése volt mindannak a fejlődési pályának, amin korábban a PFZ végigment. Magyarországon és nemzetközileg is elismert szimfonikus zenekarrá vált az együttes, köszönhetően többek között Peskó Zoltán zeneigazgatónak, aki ezt a folyamatot lezárta. (Képünkön Horváth Zsolt, a PFZ igazgatója látható)

Mások a zenekar előtt álló időszak feladatai, mint korábban, természetesen sok munka, „vér és veríték” lesz most is, de ebben a műfajban nem lehet megállni. Aki egy kicsit is ért a fejlődéselmélethez, az gyakran olvashatja – „már ahhoz is gyorsan kell futni, hogy egyhelyben maradjunk!” A pécsi szimfonikus zenekar pedig messze nem azt célozta meg, hogy helyben járjon, ettől kezdve pedig a tempó jól sejthető!

- Pillantsunk vissza az elmúlt évadra, mi minden történt, melyek a legfontosabb történések a zenekar életében – kérdezem Horváth Zsoltot a Pannon Filharmonikusok igazgatóját.
- A Zene Ünnepe, június 21-én volt az évadzáró testületi ülés, amely azért sikerült hosszabbra az átlagosnál, mert sok mondanivalónk volt a zenekar tagjaival egymásnak. Különleges évet hagytunk magunk mögött és Peskó Zoltán nálunk eltöltött

időszakának a zárása is most történt meg. Már csak mindezek mellett és zárójelben jegyzem meg, hogy az én ötéves igazgatói ciklusom is ebben a szezonban járt le, melyet újra pályázva ismét betölthetek. Lezárult egy többéves szakmai időszak, és elindult egy újabb, 6-8 éves periódus. Ha csak a legutóbb évadot vizsgáljuk, akkor pedig egy egészen reprezentatív és különleges évet hagytunk magunk mögött. Decemberben költöztünk be rezidens zenekarként a Kodály Központba, amelynek hangversenyterméről nem lehet eléggé felsőfokban fogalmazni, mivel a valóság annak minden pontját még egy kicsit felülírja. Sokan és sokféleképpen dicsérték a terem akusztikáját, én e szó helyett inkább az aura kifejezést használnám, mivel eddig akárki lépett fel vendégként nálunk úgy nyilatkozott, hogy számára ez a ház inspiráló. Olyan előadóművészek mondták ezt, akik Európa neves koncerttermeit már végigjárták. Nem mindegy ugyanis, hogy a hely miképp hat az alkotókra! Itt többen érezték úgy, hogy sikerült olyan ihletett pillanatot elkapniuk, amit máshol nem, vagy nem ennyire magától értetődően. Vengerovtól Ránkin keresztül

Pendereckiig

, vagy

Jandóig

mindannyian érezték, hogy olyan pozitív erőket mozgósít bennük a ház, amelynek egyenes következménye volt egy-egy számukra is felejthetetlen előadás. A visszajelzések alapján örülünk, hogy a Kodály Központ olyan regionális zenei központtá kezd válni, melyet a város is elképzelt. A zeneművészet Pécssett olyan otthonra lett, amely száz évre garantálja, hogy kiszolgálja az ide betérő művészeket és a

közönséget, csakúgy, mint a Pécsi Nemzeti Színház. A teátrum 1895-ben épült, amikor a városnak harmincezer lakosa volt, de a polgárság joggal bízott abban, hogy hosszútávon kiszolgálja igényeit. Mi sem mondhatunk mást. Az elképzelésünk, hogy a hangversenyterem birtokbavételével egy időben Magyarország egyik meghatározó szimfonikus zenekarává váljunk – valóra vált. Nagyon egységes és összeforrott a társulat, a mögöttünk álló sikeres nyolc év szakmailag magabiztossá tett mindenkit.

- Lesznek komoly, nagy fesztiválok, a regionális zenei központtá válás időszakában?
- Botorság lenne nem körülnézni és nem észrevenni, hogy milyen gazdasági környezetben vagyunk. A pár éve tartó pénzügyi válság hatására a cégek és a háztartások is összehúzták a nadrágszíjat. Mi még kevésbé vesszük észre ennek a folyamatnak a következményeit, hiszen kiemelkedően magas nézőszámot produkálunk évről-évre, de a terveinket - melyekkel természetesen rendelkezünk -, a realitásokkal kell összehangolni. Amúgy a nemzetközi zenei centrummá válásnak is megvannak a maga lépcsőfokai, melyeket nem lehet átugrani. Visszatérve a 116 éve épült pécsi Nemzeti Színház példájára – az építetők sem gondolták, hogy varázsütésre néhány éven belül az ország legjobb színházává válik az intézmény, de elgondolásuk komolyságát jelzi az a mai szemmel is nagyszerű épület, amely előtt naponta megállnak gyönyörködni az előtte elsétáló emberek. Ma már elmondhatjuk, hogy 11 éve rendeznek itt országos színházi fesztivált és az egyik legjobb magyar társulat itt játszik. Visszatérve a zenekarhoz, a befogadó épülettel teljesen egyenrangú az együttes, az hogy mikor és hogyan lépünk ki a

régió nemzetközi zenei színterére, az lássuk be, erőforrás kérdése is.

- Nemrég fogadta el a parlament ez előadó-művészeti törvényt, ez mennyiben befolyásolja a PFZ működését?
- Kevésbé érint bennünket, hiszen a változás elsősorban a színházakat érinti. A törvény ránk vonatkozó passzusa elő kívánja segíteni a kortárs magyar zeneszerzők műveinek megjelenését a hazai hangversenytermekben, amit mi készséggel támogatunk. Alapvető fenntartói elvárás, hogy a régebben „I. kategóriásnak” nevezett zenekari minősítést megszerezzük, a törvény mostani változásával az ugyanazt a szintet jelző „kiemelt” kategóriában kell szerepelnünk. Jövő márciusban lesz a következő minősítés, amely pénzügyi és szakmai beszámolóval jár együtt, de úgy érzem, hogy a jelenlegi működéssel és eredményekkel nem lehet akadály a cím megszerzése. Amint azt már említettem a zenekar egy nyolcéves fejlődési periódust sikerrel végigjárt, magabiztos a megszerzett tudásában. Most a nyári szünetben lelkileg is lezárjuk ezt az időszakot és készülünk egy hasonló hosszúságú újabb szakaszra, melyet már új szakmai vezetővel kezd a zenekar. Ősztől másképp lépünk be a házba, minőségileg más feladatok várnak ránk, talán ennek köszönhetően kicsit hosszabb szünetet tartunk és nem is vállalunk más munkákat a nyáron. Aztán új lendülettel egy új fejlődési ív megrajzolásához fogunk, amelyben már a nemzetközi porond irányába is nyitunk - nem titok, hogy az új művészeti vezetőnek, Bogányi Tibornak ebben kulcsszerepet szánunk.